

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Mgr. J. Š.**, zastoupeného JUDr. Čestmírem Kubátem, CSc., advokátem se sídlem Praha 1, Maiselova 19, žalované **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2013, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze z 2. 7. 2014, č. j. 2 Ad 6/2014 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím z 11. 12. 2013, č. j. X, zamítla námitky žalobce (dále též jen „stěžovatele“) proti rozhodnutí žalované z 11. 9. 2013, č. j. X o výši vdoveckého důchodu. Městský soud v Praze rozsudkem z 2. 7. 2014, č. j. 2 Ad 6/2014 – 20, následně zamítl žalobu proti žalovanému rozhodnutí.

Stěžovatel prostřednictvím zástupce následně podal dnem 18. 9. 2014 proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost. Stěžovatel konstatuje, že lhůta k podání kasační stížnosti skončila dnem 15. 9. 2014 a je si vědom i toho, že zmeškání lhůty podle § 106 odst. 2 s. ř. s. nelze prominout. V neděli 14. 9. 2014 však jeho advokáta postihly akutní zdravotní problémy a ten proto zpracoval kasační stížnost teprve poté, co toho začal být schopen. V daném případě by uplatnění § 106 odst. 2 s. ř. s. podle stěžovatele bylo nepřiměřeně tvrdé a odporovalo by jeho základnímu právu na spravedlivý proces, neboť jej nelze postihnout jen proto, že jeho zástupce nečekaně akutně onemocněl. Stěžovatel poukázal na to, že Ústavní soud nejednou judikoval, že již obecné soudy jsou povinny poskytovat ochranu základním lidským právům a nenechávat tento úkol až na Ústavním soudu. U mezinárodních závazků, které mají přednost před zákonem, tato povinnost přímo plyne z článku 10 Ústavy; kromě práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod a článku 6 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění dodatkových protokolů, zejména o základní lidské právo na hmotné zabezpečení ve stáří podle článku 30, odst. 1 Listiny, článku 9 a 11 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, uvedená ustanovení jsou pod ochranou článku 54 Úmluvy. Stěžovatel požádal, aby Nejvyšší správní soud zmeškání lhůty prominul, případně věc předložil Ústavnímu soudu s návrhem podle článku 95 odst. 2 Ústavy.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. platí, že kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že Městský soud v Praze doručil stěžovateli rozsudek do datové schránky zástupce dnem 1. 9. 2014, stanovená lhůta dvou týdnů proto uplynula dnem 15. 9. 2014. Podal-li stěžovatel kasační stížnost až dnem 18. 9. 2014, jedná se zjevně o opožděně podanou kasační stížnost.

Stěžovatel tuto skutečnost nepopírá, přitom ale současně namítá, že v jeho případě by bylo odmítnutí kasační stížnosti nepřiměřeně tvrdé, poukazuje též na ústavněprávní rozměr procesní situace. Nejvyšší správní soud však nemůže přehlédnout, že stěžovatele i v řízení před krajským soudem zastupoval tentýž advokát, o délce trvání lhůty k podání kasační stížnosti byl stěžovatel vyrozuměn v poučení doručeného rozsudku městského soudu, lhůta k podání kasační stížnosti začala plynout již dnem 1. 9. 2014 a nic nebránilo stěžovateli zvážit další procesní postup podstatně dříve než se závěrem lhůty.

Pokud poté stěžovatel poukazuje na to, že zrovna v závěru uvedené lhůty postihly jeho advokáta náhlé a akutní zdravotní obtíže, musí Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím k tomu, že kasační stížnost byla podána poměrně v krátkém časovém odstupu po uplynutí lhůty, poukázat na to, že lhůta by byla zachována, i kdyby stěžovatel podal blanketní kasační stížnost splňující byť základní náležitosti; následné odstranění vad podání procesní předpis přímo upravuje (srov. např. § 37 odst. 5 s. ř. s. a § 106 odst. 3 s. ř. s.).

Z výše rekapitulované procesní historie rovněž vyplývá, že stěžovateli se dostalo ochrany práv nejen ve dvoustupňovém řízení před žalovanou, ale rovněž ve formě nezávislého a nestranného přezkumu v rámci správního soudnictví v 1. stupni před krajským soudem. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvody, proč by ve stěžovatelově případě mělo dojít k zásahu do citovaných ústavních garancí. Nejvyšší správní soud přitom přiměřeně aplikoval též závěry své vlastní judikatury. Nejvyšší správní soud, pokud jde o posouzení ústavnosti nemožnosti prominutí lhůty pro zmeškání podání žaloby, totiž již v rozsudku z 23. 5. 2012, č. j. 6 Ads 10/2012 – 41 dospěl k závěru, že se v daném případě nejedná o neústavní snížení standardu procedurální úrovně ochrany základních práv či o omezení přístupu k soudu, neboť nová koncepce správního soudnictví v některých aspektech výrazně zvýšila standard přístupu k soudu a rovněž aktuální úprava dvouinstančního správního řízení ve věcech důchodů vyrovnává případné výhody právní úpravy správní žaloby před přijetím soudního řádu správního. I tyto charakteristiky jsou však vyváženy dlouhou lhůtou pro podání správní žaloby a také skutečností, že případná správní žaloba navazuje na správní řízení a potenciální žalobce tedy předem ví, že mu bude doručeno správní rozhodnutí, které pro něj může být nepříznivé a tudíž má možnost si svůj procesní postup předem plánovat a své argumenty si již zpravidla připravoval pro účely řízení o námitkách.

Ze všech uvedených hledisek neshledal Nejvyšší správní soud důvod pro překročení kogentního stanovení mezního limitu pro podání kasační stížnosti podle § 106 odst. 2. s. ř. s.; z výše uvedeného rovněž vyplývá, že Nejvyšší správní soud neshledal ani důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky.

Nejvyšší správní soud proto odmítl stěžovatelovu kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť kasační stížnost byla podána opožděně.

pokračování

O náhradě nákladů řízení bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu